

не ѝ е дала кафе последния път когато бе дошла у тях, като се стараеше да го приготи; но питието кипеше от кафеничето навън и загасяше огъня. "Остави", каза бабката; "ние, там горе, нямаме нужда от нищо. Дойдох само да те поздравя, нося ти много здраве и от Франческо". Франческо бе името на годеника на Бепа: изглежда, че бабката правеше някаква жестока шега; ала после се узна, че точно тази нощ, малко преди съня на Козима комендатор¹ Франческо починал след тридневна пневмония. Така, според божествената промисъл и той ставаше член на семейството: и сметките на тоя свят бяха уравнени.

Точно в тия дни сякаш Бог пожела да възнагради Козима по друг, много по-утешителен начин. Едно голямо чуждестранно списание поиска правото за превод на романа "Откършени клони", като предлагаше една прилична сума. Освен това искаше и биографични сведения за писателката, защото преводът трябвало да има за предговор някаква критична бележка. Със затворени очи, все с впечатлението, че сънува, Козима прие. Тя дори се боеше от щастieto си: нямаше ли после да го изкупи с други беди? И ето че сумата пристигна, и на почата ѝ я изплащат в златни монети, подобни на тия от съкровището на Елия. Тя ги гледаше почти изплашена и не смееше да ги пипне; накара да ѝ ги сменят в банкноти и отчасти ги внесе в спестовна книжка; но когато майката видя парите, изгледа ги почти навъсено: струваха ѝ се като плод на смъртен грях.

— Е добре — каза Козима, — тогава ще ги похарча: няма вече нищо да слагам настрана; а печалбите ми нека се разпиляват като листата от вятъра.

И ето че ѝ се явява подходящ случай: някаква нейна почитателка, редакторка на едно литературно списание в крайморския град, я покани на гости: и тя отиде, въпреки ужаса на майка си ѝ мърморенията на Андрея, който пожела да я придружи поне при пътуването във влака, а когато я остави, стори му се, че я е изпратил с парахода през Атлантика.

1. Комендаторе — кавалер на висш орден